kohta. Temma wottis ka hommiko ja öh-
to talwe aial ennemiste omma koiaſ u-
este nende käest kulada ſedda, miſ nem-
mad kolis ja kirrikus ollid öppind ja kuul-
nud ärrafelletawa. Kui üks eht teine neiſt
lapſist temmaga lambus olli, ſiis wõttis
ta ſedda laſt ennefega, ja heitis ſellega põl-
weliſt makka wäljale, ja luggeſ Jeſuſe
Kriſtuſe nimmel taewaſe Iſa pole, lau-
leſ, kitſis ja tunniſtas Iſanda nimme
au illes.

Ei mitte kaua enne, kui Tummal te-
da ſiit ilmaſt ärrakorriſtas, wõttis ta
omma ainſa tüttarlapſe, ſe olli ühhekſa
aaſtane, ja ſel korral temmaga lambuſ, ja
temma itſes ſelle lapſele: tulle ſeie, ja ol-
leð ſe neigewäkkem, ja ei moiſta weel mit-
te ennaſt kurja eeſt egga ni mitme juguſe
exſituſe eeſt hoida, ſeſt ja olled alleſ rum-
mal, ja ei tunne Iſandat Jeſuſt mitte õie-
te; tulle, meie tahhame Tummalat palluda,
et ſinna ka woiſid targaks ſada, ja õppi-
da Iſandat Jeſuſt õiete tundma ja ar-
maſtama; pärraſt heitis ſeſamma lam-
brine omma tütrekeſega põlweli makka,
pooſa tahha ja pallus omma õnniſteggiat
ſüddameſt, et ta wõtſaks ka ſe tüttarlapſe

peäle